

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - III : Quam praeclare dicta de inferis excogitata sint ab antiquis](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - III : Quam praeclare dicta de inferis excogitata sint ab antiquis

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre III

Ce document est une version augmentée de :
[Mythologia, Venise, 1567 - III : Quam praeclare dicta de inferis excogitata sint ab antiquis](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre III

[Mythologie, Paris, 1627 - III, 01 : De ce que les Anciens ont creu touchant les Enfers](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre III

[Mythologie, Lyon, 1612 - III : Des belles inventions & discours des anciens touchant les enfers](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

langue(s)Latin

Paginationp. 187-189

Du monde

Toponymes[Enfers \(zone géographique/territoire\)](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 28/04/2023

fuerit habitus inferior. Nunc verò virtus omnis, & scientia, & probitas sanctissimæ diuitiarum Maiestati cedere cogitur: maioremque honorem obtinet is, qui largiri potest cum libeat, quamuis sit amens, & sicarius, & latro, quam prudentissimus quisque, & integerrimus, & qui multa beneficia in omnes ciues suos contulerit.

NATALIS CO- MITIS MYTHO- LOGIÆ

LIBER TERTIVS.

Quam præclare dicta de inferis excogitata sint ab antiquis.

SAPIENTISSIMI & optimi sanè illi homines fuerunt, illustris. Campeggi, qui primi inter mortales hanc opinionem introduxerunt, quòd anima nostra immortalis existens, postquam fuerit ex his corporum vinculis soluta, ad severissimos iudices accedat, ibique pro meritis vel ingentia præmia, vel gravissima supplicia sortiatur. Nam si nulla esset veræ religionis, si nulla Christianæ veritatis cognitio, poterat tamen vel ratio ista ita homines ad probitatem informare, ut se potius præmiis dignos præberent, quam ut vitare supplicia conarentur: quam ipsam veritatem Iesus Christus postea clarius intelligere volentibus omnibus nationibus explicavit. Quid enim tam potest ab omnibus sceleribus animos hominum retrahere, quam si sibi persuaserint omnibus tum reddendam esse anteactæ vitæ rationem, cum neque mentiri, neque tergiversari licebit; sed omnia quæ fuerint nefariè in vita commissa, uniuersis gentibus conspicua, tanquam maculæ, aut putrescentes pustulæ in corpore apparebunt? Quæ leges ciuiles, quæ consuetudo ciuitatum, quæ seueritas iudiciorum tantum potest in animis hominum? His enim neglectis multa flagitia clam committi possunt, & nonnulli tormenta parui faciunt, & mortem, si res ita poscat, æquissimo animo perferunt. At ubi nequæ

tunc tamen finem laborum & calamitatum sibi adesse sentiunt, mirum est quantopere ab ipsa conscientia, & ab aeternorum suppliciorum metu retardantur. hoc ita esse facile fuit viris bonis & temperantibus persuadere: at multitudini, quae non nisi crassiore quodam modo allicitur aut impellitur, non faciebant haec rationes satis ad persuadendum: sed multa apud inferos terribilia, & vel dictu horrenda ficta sunt, multa ad voluptatem excogitata, quibus rudiores homines ad probitatem adducerentur. Quis enim non commoveretur magnopere, cum sciret post mortem sibi adeundam esse paludem Acherontis, quae prima excipiebat obuias animas? cum terribilis animarum portitor Charon squallidus, barbâque promissa, ac rutilantibus oculis nigrâ nauiculam gubernaret, & nigro malo annexa caliginosa antenna veuificaret? cum Phlegethontem animo complecteretur frementibus flammarum undis conuolutum? cum Cocytus subiret grauissimus & tristissimus amnis, cuius fremitus quentularum animarum voces imitabatur? cum Cerberus triceps, cum seuerissimi iudices, cum Furiae venissent in mentem, quae singulos cogerent per varia tormēta commissa scelera fateri, quis intrepido animo aliquod flagitium aggrediretur? Accedebat ad terrorem terribilis inferorum tyranni vultus, stridularumque cathenarum strepitus à vincētis animabus tractarum. sonabant plagarum verbera, quae fontibus infligebantur. undique exaudiebantur cruciatarum animarum lamentationes. Haec tamen à nonnullis parui fierent ac deriderentur; tamen nemo erat, qui extremum vitae praesentis diem sibi adesse sentiret, quin magnopere formidaret, atque vniuersae vitae suae rationem ad haec non timenda, si fieri posset, quam paratissimam esse non cuperet. Vnum est enim morituris bonum viaticum innocentiae, recteque praeteritae vitae recordatio, quae sola nos intrepidus ad omnium iudicium praesentiam, & ad omnia pericula perducit. Ex altera parte nos hortabantur sapientes ad probitatem ingētibus & iucundissimis voluptatibus propositis in campis Elysiis. Nam quicumque virorum bonorum instituta seruasset, sancteque vixisset, hic in beatorum coetum deducebatur, ubi omnis generis ferax erat tellus fructuum; aquaeque de fontibus lymphidissimis fluebant, ac prata variis floribus ver perpetuum agentia vestiebantur. ibi cōcilia erāt philosophantium, ibi theatra poetarum, ibi cyclici chori, ibi musica

oblecta-

oblectamenta, ibi cōcinna & elegantia conuiuia, voluptasque nulli molestia coniunctæ. Neque enim calor immodicus, nec frigus sentiebatur, sed aer semper erat salubris & temperatus, neque vehementioribus solis radiis inflammabatur. Quod est enim suauissimarum auicularum genus, quod ibi nō mirificos concentus exerceret: aut quæ arbores sunt odoriferæ, quæ nō semper amœnissimis floribus vestirentur? hinc lites, hinc inimicitie, hinc odia, hinc latrocinia, hinc doli, hinc periuria, hinc inuidia exulabat. Hic felicissima vita, & ab omni molestia tranquilla sine mortis aut ægritudinis metu traducebatur, vt dicebāt. Quod felicitatis genus illis solis expositum erat, qui sanctè pietate vixissent, aut qui peccata quidem non nulla, sed medicabilia & leuia commisissent, quæ quodam in loco non longè ab hoc expurgabātur. His rationibus ad corporis voluptates pertinentibus (alias enim voluptates vulgus non percipiebat) alijsque similibus conati sunt antiqui multitudinis animos partim spe voluptatum, partim metu suppliciorum ad iustitiam, vitæque integritatem reuocare. Sed quoniam primus omnium mortalium Plato istas rationes excogitauit, vt sensit Hecateus, hunc esse locorum illorum Regem crediderunt: sicuti ventorum Æolum, quia mutationes ventorum prior obseruasset; Lunæque amicum Endymionem, quia lunæ cursum prior & mutationes percepisset. Et quoniam de Plutone verba fecimus, nunc quæ formidabilia fuisse crederentur in eius regno, inuestigemus, ac primum de Acheronte loquamur.

De Acheronte. Cap. I.

SCRIPTUM reliquit diuinus Plato in Axiocho, si modò legimus est eius scriptoris dialogus, Opim & Apollinem tabulas quasdam æneas in Delum ex Hyperboreis detulisse, in quibus scriptum erat, animam, postquam fuerit à corpore exolata, in ignotum quendam subterraneum recessum peruenire, vbi Regia sit Plutonis, nihilo minor quam Iouis sit aula. Nam cum medium globosi orbis terra obtineat, superius hemisphærium Iupiter & eius filii gubernant, cum inferiori Plutoni Iouis frater & nepotes domibentur. Sed antequam ad Plutonis regis vestibulum peruertum sit, vbi porta ferrea firmissimis pessulis claustrisq; confirmata excipit aduerses, primus est Acherō fluuius, post quē Cocytus, ac alii deinceps, vt explicabitur.